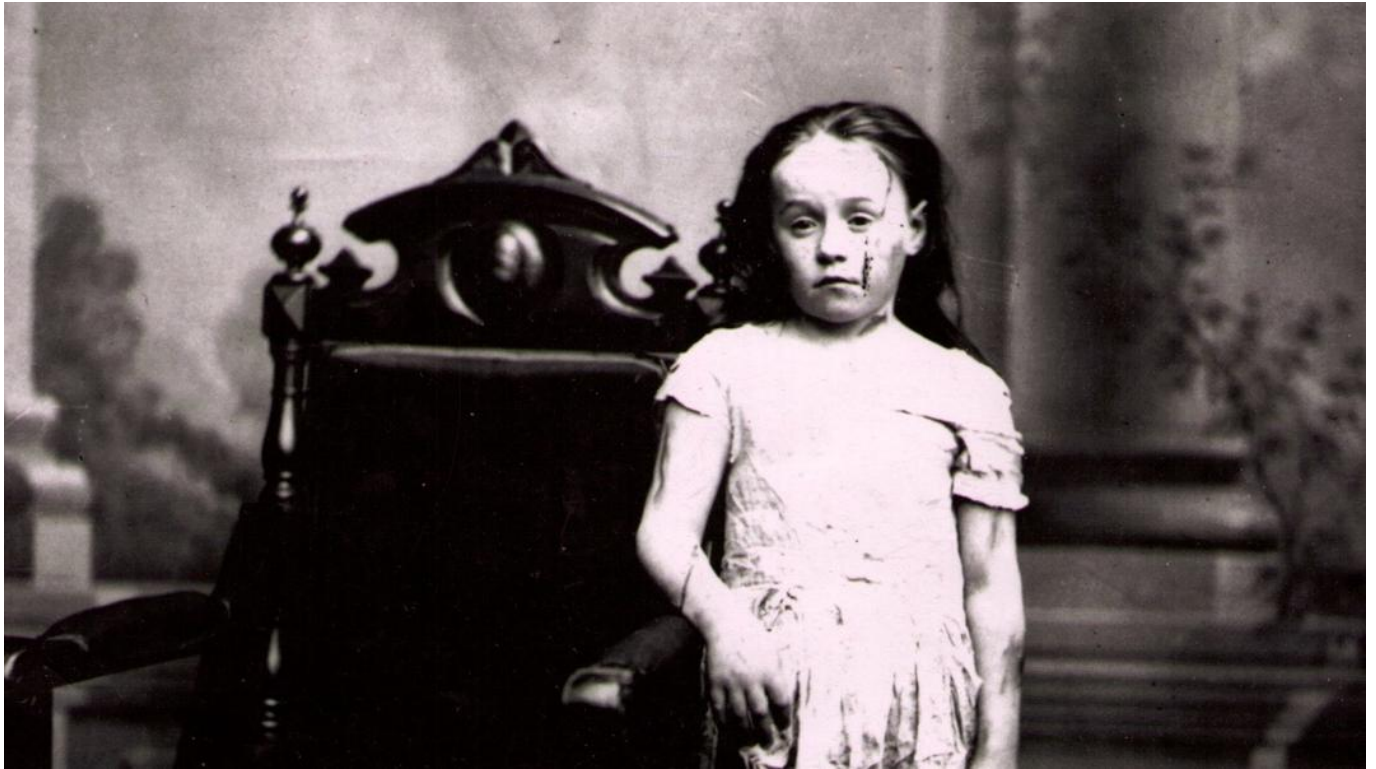

Mary Ellen Wilson: Το κορίτσι που έγινε σύμβολο κατά της παιδικής κακοποίησης

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Στα τέλη του 19ου αιώνα η κακομεταχείριση των παιδιών και δη από τους γονείς τους θεωρούνταν σχεδόν αυτονόητη και σχεδόν κανείς δεν αντιδρούσε στη θέασή της. Κι όμως η περίπτωση της Mary Ellen Wilson έγινε η αφορμή να ευαισθητοποιηθεί η κοινή γνώμη, πράγμα που επέφερε και την πρώτη παρέμβαση από την πλευρά της Πολιτείας σχετικά με την προστασία των παιδιών που υφίστανται βία.

Η Mary Ellen Wilson γεννήθηκε το 1864 και έμεινε από μωρό ορφανή, καθώς ο πατέρας της σκοτώθηκε στον Εμφύλιο Πόλεμο. Η μητέρα της αδυνατούσε να βρει μια δουλειά που θα μπορεί να εξασφαλίσει τα προ το ζην για εκείνη και το μωρό της. Έτσι κατέφυγε σε μια συνηθισμένη τακτική της εποχής: άφησε την μικρή Mary Ellen σε μια κυρία που την φρόντιζε έναντι αμοιβής, προκειμένου εκείνη να μπορεί να εργαστεί. Δυστυχώς όμως τα πράγματα δεν πήγαν καλά, η μητέρα της δεν μπορούσε να ανταποκριθεί στα έξοδα και έτσι η μικρή οδηγήθηκε στο ορφανοτροφείο της Νέας Υόρκης.

Ένα ζευγάρι, ο Thomas και η Mary McCormack, την ανέλαβαν υπό την προστασία τους, στη συνέχεια όμως ο Thomas, πέθανε και η σύζυγός του παντρεύτηκε τον Francis Connolly και μετακόμισε μαζί την υιοθετημένη -αν και όχι με νόμιμες διαδικασίες- κόρη της στην 41η Λεωφόρο της Νέας Υόρκης. Οι γείτονες άρχισαν να παρατηρούν περίεργα περιστατικά. Άκουγαν συχνά το κλάμα της μικρής και φαινόταν να δέχεται απίστευτη βία από τους κηδεμόνες της. Την έβαζαν να κάνει σκληρές δουλειές, την χτυπούσαν, την έκαιγαν, την κρατούσαν αλυσοδεμένη και την κλείδωναν στην ντουλάπα για τιμωρία. Μια γυναίκα της κοινότητας η Etta Angell Wheele με πρόφαση ότι ήθελε να βοηθήσει τους Connolly να προσαρμοστούν στην νέα τους γειτονιά, μπήκε στο σπίτι και είδε ιδίους όμασι την κατάσταση της Mary Ellen.

Έκτοτε άρχισε να σκέφτεται με ποιον τρόπο θα μπορούσε να τη βοηθήσει. Δυστυχώς όμως δεν υπήρχε ακόμα τότε κανένας νόμος που να προστατεύει τα

παιδιά από την κακοποίηση, κι έτσι οι Αρχές δεν μπορούσαν να δράσουν. Όμως η κυρία Wheele δεν το έβαλε κάτω, δεν έκλεισε τα μάτια της, ούτε σταύρωσε τα χέρια της. Απευθύνθηκε λοιπόν σε μια φιλοζωική εταιρία που αγωνιζόταν για τα δικαιώματα και την προστασία των ζώων την οποία διηύθυνε ο Henry Bergh. Με τη βοήθειά του αλλά και με τις μαρτυρίες των γειτόνων κατάφεραν να φέρουν το θέμα στα δικαστήρια.

Η Mary Ellen κατέθεσε η ίδια στην δίκη της. «Οι γονείς μου έχουν πεθάνει. Δεν ξέρω πόσο χρονών είμαι, δεν έχω καμία ανάμνηση από τη ζωή μου πριν από τους Connolly. Η μαμά (εννοούσε τη θετή της μητέρα) με χτυπούσε σχεδόν κάθε μέρα με ένα μαστίγιο. Το μαστίγιο άφηνε στο σώμα μου σημάδια. Στο κεφάλι μου έχω μαύρα και μπλε σημάδια, αλλά κι ένα κόψιμο που μου έκανε με το ψαλίδι. Με χτύπησε με το ψαλίδι και με έκοψε. Δεν θυμάμαι να με έχει φιλήσει ποτέ κανείς, ποτέ δεν με φίλησε η μαμά. Ποτέ δεν με πήρε στην αγκαλιά της, ποτέ δε με χάιδεψαν, ποτέ δεν νοιάστηκαν για μένα. Δεν τολμούσα να μιλήσω σε κανέναν, γιατί αν το έκανα θα με μαστίγωναν. Δε ξέρω γιατί με μαστίγωναν -η μαμά δεν μου το είπε ποτέ. Δεν θέλω να ζω πια με τη μαμά, γιατί με χτυπάει. Δεν έχω καμία καλή ανάμνηση από τη ζωή μου», είχε πει τότε, συγκινώντας τη κοινή γνώμη.

Ο δικαστής έστειλε τη θετή της μητέρα στη φυλακή για έναν χρόνο και αμέσως μετά η πολιτεία της Νέας Υόρκης δημιούργησε τον πρώτο οργανισμό κατά της παιδικής κακοποίησης. Η Etta Wheeler ανέλαβε την κηδεμονία της Mary Ellen.

Στα 24 της, η Mary Ellen παντρεύτηκε τον Lewis Schut, με τον οποίο απέκτησαν μαζί δυο παιδιά, μάλιστα στη μια της κόρη έδωσε το όνομα της σωτήρα της. Επίσης ο σύζυγός της είχε τρία ακόμα παιδιά από τον πρώτο του γάμο, που τα αγάπησε σαν δικά της, και στη συνέχεια υιοθέτησαν κι ένα ορφανό κορίτσι. Πέθανε πλήρης ημερών στα 92 της χρόνια κι έγινε το σύμβολο κατά της παιδικής κακοποίησης, ενώ η κυρία Wheeler έμεινε στην Ιστορία ως το παράδειγμα του ανθρώπου που αποφάσισε να αλλάξει τα πράγματα, υπερασπιζόμενη τη ζωή και τον άνθρωπο.

Πηγή: bovary.gr